

РЕШЕНИЕ

№ 16329

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разглежда докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20221110138205 по описа за 2022 година

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: 1 118,07 лв., представляваща неплатена цена за потребена вода за периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 29.10.2021 г. до окончателното плащане, както и 143,72 лв., представляваща лихва за забава за периода от 03.06.2016 г. до 01.07.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 62126/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.11.2021 г.

Ищецът твърди, че между него и Е. К. И. е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на В и К услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че за периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2021 г. е предоставил на ответницата такива до обект, находящ се в...и клиентски № ..., чиято стойност не е била заплатена. Сочи, че качеството на потребител на В и К услуги по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗРВКУ произтича от факта, че ответницата И. е собственик на процесния имот, позовавайки се на справка от Служба по вписванията, установяваща, че на 20.11.2019 г. по партидата е вписана възбрана, касаеща същия, както и липсата на последващо вписване, от което да може да се направи извод, че тя е загубила правата си върху него. Допълва, че съгласно общите условия за предоставяне на В и К услуги (в сила от 28.08.2016 г.), които са общодостъпни на интернет – страницата на дружеството, потребителите на В и К услуги са длъжни да заплащат цената на доставените такива в 30-дневен срок от датата на фактурирането им, което ответницата не е сторила, поради което претендира тяхната цена. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата Е. К. И., чрез назначения по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. В. Р., е подала отговор на исковата молба, с който

оспорва исковете при твърдението, че не е доказано да е била собственик на процесния имот в рамките на исковия период. Оспорва доказателствената стойност на представената справка от Служба по вписванията, тъй като не е годно доказателствено средство относно принадлежността на правото на собственост. Оспорва доставянето на твърдяните В и К услуги, както и сключването на договор с ищеца от нейна страна. Оспорва да е приемала общите условия на ищеца, както и да е давала съгласие за откриване на договорна сметка на нейно име под № 2800043506. Оспорва да е доказан начинът на начисляване на процесните суми. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията за периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2018 г. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Установителните искове са допустими, тъй като са предявени в срок и в резултат от дадени от заповедния съд указания по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК в производството по ч. гр. дело № 62126/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, имащо за предмет същите вземания. Исковата молба е и редовна, доколкото заявените искови претенции са надлежно формулирани по основание, размер и период, за който се отнасят, поради което съдът дължи произнасяне по същество на правния спор.

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите.

Основателността на иска се обуславя от осъществяване на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. ответницата да има качеството потребител на В и К услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение; 2. за процесния период ищецът да е доставил В и К услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми.

Съгласно § 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги „потребители“ по смисъла на закона са юридически или физически лица – собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги и юридически или физически лица – собственици или ползватели на имоти в етажна собственост. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от Общите условия на ищцовото дружество, като в ал. 3 от същата разпоредба на Общите условия е прието, че потребител може да бъде и наемател на имот, за който се предоставят В и К услуги.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на В и К услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води, на жилища и нежилищни имоти в сгради – етажна собственост и на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Следователно, потребители на В и К услуги по смисъла на посочената нормативна уредба са собствениците или лицата с учредено вещно право на ползване на съответните имоти, като в Общите условия на дружеството е предвидена възможността такива да са и наемателите, но при подадена от наемателя нарочна писмена декларация за това. В случая, от страна на ответницата Е. И. е направено изрично оспорване относно наличието на облигационно правоотношение между страните, като с доклада по делото съдът е указал на ищеца, че негова е доказателствената тежест да установи качеството потребител на В и К услуги по отношение на нея. В тази връзка от негова страна е представена справка от Служба по вписванията за вписвания, отбелязвания и заличавания по персоналната партида

на ответницата (л. 9 от делото), от която се установява, че на 22.11.2019 г. е вписана възбрана върху притежаваните от нея 6/10 идеални части от правото на собственост върху недвижим имот, находящ се в В справката не са отразени вписвания в регистъра за последващо прехвърляне на правото на собственост или учредяване на право на ползване в полза на други лица. Действително от страна на ответницата своевременно е наведено оспорване относно верността на вписаните в справката обстоятелства, но в същото време тя не е представила доказателства за оборване на същите, поради което съдът намира, че доказателствената стойност на документа не е оборена и същият представлява достатъчно доказателство за принадлежността на правото на собственост в посочения в нея обем – 6/10, което в случая е релевантно. За пълнота следва да се отбележи, че вписаните в регистъра данни се отчитат от съда като достоверни, доколкото съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 2 от 21.04.2005 г. за воденето и съхраняването на имотния регистър последният е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България, за тяхната индивидуализация, собствениците, носителите на други вещни права, ипотеки, възбрани и други права, предвидени в закон, а в ал. 2 е уточнено, че имотният регистър показва състоянието на посочените в ал. 1 обстоятелства след последното вписване и дава възможност да се проследят хронологично промените във вписаните обстоятелства, както и вписаните актове. В случая, отразените в справката обстоятелства относно принадлежността на правото на собственост не се опровергават от представената декларация по чл. 14 ЗМДТ (л. 65-70 от делото), в която като данъчно задължено лице за недвижим имот, находящ се в в периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2021 г. е посочено трето за спора лице – С. Г. И. тъй като в нея е отразено още, че последният е съсобственик на процесния имот именно с ответницата Е. И., което също е в подкрепа на отразените в обсъдената по-горе справка от Служба по вписванията обстоятелства, че същата притежава права върху него. Действително прави впечатление, че всяко едно от посочените в декларацията лица е посочено като носител на по 1/2 идеална част от правото на собственост върху имота, но в тази част удостоверените в нея обстоятелства не могат да бъдат противопоставени на ответницата, тъй като документът не е подписан от нея, поради което не може да се приеме, че така удостоверените в декларацията обстоятелства относно обема на правата на всеки един от съсобствениците отразява неизгодни за нея факти – арг. чл. 175 ГПК. Точно обратното, въз основа на вече обсъдената по-горе справка от Служба по вписванията съдът приема, че обемът на притежаваните от ответницата права върху процесния имот се равнява на 6/10 идеални части, а не на 1/2 идеална част, както е отразено в декларацията по чл. 14 ЗМДТ. Ето защо, доколкото Е. И. не се явява единствен собственик на процесния апартамент № 3, а и при липса на изрична уговорка в противен смисъл, следва да се направи извод, че отговорността ѝ не следва да бъде ангажирана за повече от посочения по-горе обем – 6/10. Това е така, тъй като от страна на ищеца не са ангажирани други доказателства в подкрепа на това обстоятелство, освен вече обсъдената по-горе справка, единствено въз основа на която не може да се направи извод, че за времето от началото на исковия период – 03.05.2016 г. до днес, предхождащ вписването на възбраната – 19.11.2019 г., длъжникът също е бил собственик на апартамента, върху който е вписана възбраната. Следва да се отбележи още, че по делото не става ясно считано от кога точно и въз основа на какво придобивно основание ответницата И. се легитимира като негов съсобственик, за да се приеме, че същата е имала права върху него включително и в периода, предхождащ по време посочения по-горе момент - 20.11.2019 г. В случая, този извод на съда не се разколебава от вписването в декларацията по чл. 14 ЗМДТ, че декларираният имот е придобит по силата на договор за покупко-продажба от 26.02.1991 г., тъй като в тази част тя не обвързва ответницата, още повече, че ищецът не се е снабдил с посочения документ за собственост, поради което съдът не би могъл да извърши преценка относно верността на вписаните в нея обстоятелства. С оглед на изложеното, следва да се направи извод, че в периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г. ответницата Е. И. се легитимира като носител на 6/10 идеални

части от правото на собственост върху процесния апартамент № 3, а това означава, че тя е имала качеството „потребител“ на В и К услуги по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. Не така стоят нещата обаче по отношение на останалата част от исковия период - от 03.05.2016 г. до 19.11.2019 г., тъй като за тази част от него по делото не се установява при условията на пълно и главно и доказване, че посоченото лице също е притежавало права върху него, поради което в тази част претенцията на ищеца се явява неоснователна и следва да се отхвърли само на това основание, доколкото ответницата И. не се явява пасивно материалноправно легитимирана да отговаря за нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 7 и 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги всички В и К оператори публикуват одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране общи условия на договорите за предоставяне на В и К услуги най – малко в един централен и един местен ежедневник и общите условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им. В последващ период от 30 дни потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното експлоатационно дружество заявление, в което да предложат различни условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая, ответницата не твърди, а и не доказва да се е възползвала от тази възможност, поради което следва да намери приложение предвидената в чл. 298, ал. 1, т. 2 ТЗ последица, като се приеме, че с изтичането на посочените в чл. 11, ал. 7 и ал. 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги срокове общите условия на ищеца са станали задължителни за нея и същите я обвързват (в този смисъл решение № 129/07.01.2013 г. по т. д. № 683/2011 г. на ВКС, ТК, I ТО и решение № 191/06.10.2015 г. по гр. д. № 496/2015 г. на ВКС, ГК, III ГО). По изложените съображения съдът приема за установено по делото, че Е. И. е имала качеството потребител на водоснабдителни и канализационни услуги за процесния имот през исковия период, като страните в настоящото производство са били обвързани от облигационна връзка, възникнала по силата на публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собствениците на водоснабдителните и канализационни системи и от съответния регулаторен орган, респ. тя се явява задължено лице за заплащане на доставените и потребени В и К услуги за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г. съобразно обема на участието си в съсобствеността – 6/10.

За установяване на факта на предоставяне на твърдяните В и К услуги и тяхната стойност по делото е изслушано и прието заключение на вещите лица по комплексната съдебно технико-счетоводна експертиза, според което обемът на ползваните такива за исковия период е 450,187 куб. м., като същите са начислени в съответствие с утвърдените от КЕВР цени. Изяснява се, че отчетите са извършени въз основа на показанията от 2 броя водомери с № 01550257 и с № 0232449, въз основа на което е възприет крайният извод, че процесният имот е бил водоснабден. Експертите изясняват още, че фактурираните задължения съответстват на начислените съгласно отчетените по водомери количества В и К услуги, като при липсата на данни за извършени от абоната плащания стойността на потребените такива за периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2021 г. възлиза на сумата от общо 1 244,99 лв., от която: 1 104,44 лв. – главница и 140,55 лв. – лихва за забава. Съдът възприема заключението по изслушаната експертиза, доколкото вещите лица са отговорили на поставените задачи след запознаване с материалите по делото и проверка в счетоводните записвания на ищеца, както и други изследвани от тях документи – фактури, кредитни известия и др. В случая, не следва да бъдат възприети оспорванията на особения представител на ответницата, че заключението не следва да бъде кредитирано, тъй като вещите лица са работили само по счетоводни данни на ищеца, удостоверяващи изгодни за него факти. От една страна това е така, тъй като именно по този начин са били поставени задачите към експертизата, а освен това принципно няма правно установена пречка вещите лица, за да обосноват заключенията си, да ползват предоставени от някоя от страните

счетоводни данни – арг. чл. 182 ГПК. Нещо повече, ако някоя от страните или съдът имат възражения или съмнения в правилността и обосноваването съобразно тези изводи, това следва да бъде изрично заявено (с процесуалното действие по оспорване правилността на заключението) и съответно към назначаване на повторна експертиза - арг. чл. 201 ГПК/. В случая, видно от протокола за проведено на 28.09.2023 г. открито съдебно заседание съдът е приел заключението като доказателство по делото, като същото е било изрично оспорено от името на ответницата, но не като неправилно, а тъй като е изготвено по данни на ищеца. Ето защо, с оглед констатациите на приетата по делото комплексна съдебна технико-счетоводна експертиза съдът прави извод, че количеството на доставените и потребени в имота на ответницата В и К услуги в периода от 03.05.2016 г. до 01.07.2021 г. възлиза на 450,187 куб. м. вода, чиято стойност се равнява на посочената от вещите лица сума от 1 104,44 лв.

В същото време обаче, с оглед възприетия по-горе извод относно качеството потребител на В и К услуги по отношение на ответницата единствено в рамките на част от исковия период - от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., съдът приема, че стойността на количеството доставени и потребени такива за него следва да се определи по реда на чл. 162 ГПК. В случая, видно от данните, отразени в табличен вид в заключението, сборът на отделните месечни задължения, отнасящи се за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., се равнява на сумата от 415,74 лв. При съобразяване на обема на отговорността на ответницата – 6/10, то Е. И. се явява задължена за сумата от 249,42 лв. (6/10 от 415,74 лв.). Ирелевантно за възникването на задължението за цена на потребени В и К услуги е изпращането на ежемесечни фактури или покани за доброволно изпълнение, тъй като съгласно чл. 31, ал. 2 от Общите условия на договорите за предоставяне на В и К услуги вземанията на водоснабдителните дружества се дължат в 30-дневен срок от датата на издаване на фактура за съответния период, а това означава, че настъпването на тяхната изискуемост не е обусловено от извършване на допълнителни действия от ищеца. Ето защо, следва да се приеме, че задължението за цена на потребени В и К за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г. е доказано до горепосочения размер от 249,42 лв., като при този извод следва да бъде разгледано своевременно релевираното възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните разяснения на ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Следователно, еднаквостта или различието на размера на задължението за плащане нямат отношение към характеристиката му като периодично, като единствено е необходимо той да е предварително определен или определяем. В случая, вземанията на ищцовото дружество съдържат изброените признаци на понятието, поради което представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 29.10.2021 г., поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва след и на 29.10.2018 г. - арг. чл. 114, ал. 1 3ЗД. Както се посочи по-горе, доказани по основание се явяват единствено вземанията за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., в рамките на който ответницата Е. И. е имала качеството на потребител на В и К услуги, като съобразно общите условия те стават изискуеми в 30-дневен срок от датата на издаване на фактурата за съответния период. В случая, най – ранното месечно задължение, включено в рамките на посочения период – това за м.11.2019 г., е начислено с фактура № 93419205/02.12.2019 г., поради което то е станало изискуемо на 02.01.2020 г., т. е. след 29.10.2018 г., поради което нито то, нито следващите го такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност.

Изложеното обосновава извод, че предявеният главен иск за неплатена цена за потребена вода се явява основателен в горепосочения размер от 249,42 лв., както и за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., като следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1 118,07 лв., или за размера от 868,65 лв., и за периода от 03.05.2016 г. до 19.11.2019 г.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 29.10.2021 г. до окончателното плащане.

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска се обуславя от осъществяване на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличие на главен дълг; 2. изпадане на ответницата в забава; 3. размерът на обезщетението за забава.

Предвид извода на съда относно съществуването на главното вземане за неплатена цена за потребена вода в размер на 249,42 лв., отнасящо се за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., в правната сфера на ищеца е възникнало и акцесорното такова за обезщетение поради неточно изпълнение в темпорално отношение на процесното парично задължение от ответника. Както се посочи по-горе, вземанията на водоснабдителните дружества се дължат в 30-дневен срок от датата на издаване на фактура за съответния период – арг. чл. 31, ал. 2 от Общите условия. В случая, както се посочи по-горе, най-ранното месечно задължение за периода след 20.11.2019 г., според данните в заключението по комплексната съдебна технико-счетоводна експертиза, е начислено с фактура № 93419205/02.12.2019 г., поради което считано от 02.01.2020 г. ответницата е изпаднала в забава. Изчислен по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен онлайн калкулатор, размерът на мораторната лихва върху главното задължение за неплатена цена за потребени В и К услуги в размер на 249,42 лв., отнасяща се за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., се равнява на 37,90 лв., начислена за периода от 02.01.2020 г. до 01.07.2021 г. За разликата до пълния предявен размер от 143,72 лв., или за размера от 105,82 лв., и за периода от 03.06.2016 г. до 01.01.2020 г. акцесорният иск за мораторна лихва се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

По отговорността за разноски:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В случая, предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 62126/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 17,13 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 199,19 лв. – платена държавна такса, депозит за СТСЧЕ, депозит за особен представител на ответницата, както и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, който не е присъствал в никое от проведените открити съдебни заседания, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответницата не следва да се присъждат разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете, тъй като тя не претендира, а и не

доказва извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, „..... срещу Е. К. И., ЕГН, с адрес:, установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Е. К. И. дължи на сумата от **249,42 лв.**, представляваща неплатена цена за потребена вода за периода от 20.11.2019 г. до 01.07.2021 г., по отношение на обект, находящ се в, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 29.10.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от **37,90 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 02.01.2020 г. до 01.07.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 62126/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.11.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на потребена вода за разликата над уважения размер от 249,42 лв. до пълния предявен размер от 1 118,07 лв., или за размера от 868,65 лв., и за периода от 03.05.2016 г. до 19.11.2019 г., както и иска за лихва за забава за разликата над уважения размер от 37,90 лв. до пълния предявен размер от 143,72 лв., или за размера от 105,82 лв., и за периода от 03.06.2016 г. до 01.01.2020 г.

ОСЪЖДА Е. К. И., ЕГН, с адрес: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, „....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **17,13 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 62126/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **199,19 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____